

Jak se narodila Barborka

To bylo takhle po třech králích, patnáctého ledna. Zimní den jako vymalovaný. Sluníčko krásně svítilo, všude bílo, jen v dáli se modraly lesy. Bílé ticho obklopovalo i straku, která seděla na keři a zobala zmrzlé šípky. Tu zaslechla smích a pokřikování dětí. U toho musí být!

Přiletěla k zamrzlému rybníku, usadila se na vrbě jako na pozorovatelně a kouká – na ledě se kloužou Andulka Tomšová s Apolenkou a Martínkem Vojtových. Andulka se rozeběhla a jede po botách jak na bruslích. Martínek sviští hned za ní a samozřejmě ji předjel, vždyť je kluk! A po ledové klouzačce už také jede Apolenka..

„Ha houuu! Koukejte, jak pojedou!“ To Honzík. Stojí na vršičku nad rybníkem a křičí jak na lesy.

Straka při tom křiku div nespadla z vrby.

Skočil po bříše na pekáč, který sebral doma Mařence, a už drandí po sněhu z kopce. Vletěl na led, až to zarachotilo.

Apolenka se za ním obdivně ohlídlá, ale jeho sestra Andulka mávla pohrdlivě rukou. „Pche, to umí každě! Ale vílu udělat neumí.“ A začala s klouzáním po ledě tančit jako víla.

Apolence se vílí tanec zalíbil a hned to zkusila také. Zatočila se v piruetě, chytila se s Andulkou za ruku a společně ladně vyjely.

„Tradá...“ zakřičel Martínek, vletěl skluzem po botách mezi baletící víly a rázem se všichni váleli na ledě!

Straka se tomu na vrbě chechtá, až se celá natřásá.

„Cha, chá. To že je vílí tanec?“ posmívá se Honzík Andulce.

Co by kamenem od rybníku dohodil, stojí zelená ševcovic chalupa. Ze dveří právě chvatně vyšel švec Matěj a na okamžik se zastavil, aby zavolal dovnitř.

„Neboj se, Bětuško! Budu tady coby dup!“ a rychle vyběhl, jako by mu za patami hořelo.